

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **M. Y.**, zast. Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 27. 8. 2018, čj. CPR-9133-2/ČJ-2018-930310-V243, a ze dne 28. 8. 2018, čj. CPR-9133-3/ČJ-2018-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 2018, čj. 19 A 27/2018-27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Policisté v rámci pobytové kontroly v provozu společnosti FILSON v Opavě dne 16. 11. 2017 v 11:00 hod. kontrolovali žalobce. Rozhodnutím ze dne 14. 2. 2018 Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států EU v délce 1 roku. Žalobce totiž vykonával na území ČR v období od 4. 9. 2017 do 16. 11. 2017 pracovní činnost bez platného povolení k zaměstnání. Rozhodnutím z téhož dne správní orgán uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaná v záhlaví označenými rozhodnutími zamítla odvolání žalobce proti oběma výše zmíněným rozhodnutím.

[2] Proti těmto rozhodnutím podal žalobce žalobu u krajského soudu, který žalobu zamítl. V napadeném rozsudku mj. uvedl, že žalobce vykonával u společnosti FILSON na území ČR závislou práci bez pracovního povolení a jeho činnost neměla povahu služby poskytované zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítl, že na území ČR nevykonával práci neoprávněně. Správní orgány nepodloženě odmítly aplikovat § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a směrnici 96/71/ES. Stěžovatel je zaměstnancem polské společnosti PRACMAX SP. Z O.O., resp. ROCHBUD SP. Z O. O., do ČR byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU, tj. v rámci přeshraničního poskytování služeb v souladu se směrnicí 96/71/ES. Správní orgány neakceptovaly jeho důkazní návrhy k prokázání skutečnosti, že bylo namístě aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Podle stěžovatele nelze v obchodních vztazích vyloučit situaci, kdy z důvodu menší vytíženosti je zaměstnanec přijat do zaměstnání a ihned vyslán k práci v jiném členském státě. To je i případ stěžovatele.

[4] Žalovaná soudu sdělila, že se ke kasační stížnosti nebude vyjadřovat a plně odkázala na správní spis.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] NSS poznamenává, že stěžovatel v kasační stížnosti téměř doslovně opakuje argumentaci, kterou předestřel již v žalobě. Nijak nereaguje na to, jak se s ní vypořádal krajský soud; nad rámec žaloby snad uvedl jen málo, a i to v obecné rovině (k minimu kasačních námitek viz blíže např. rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006-58, a ze dne 14. 6. 2017, čj. 3 As 123/2016-40). NSS přitom nemůže pominout bezprospěšnou šablonovitost kasační stížnosti. Nelze opomenout, že zástupce stěžovatele poslal na NSS v několika případech takřka identické kasační stížnosti (např. sp. zn. 1 Azs 463/2018, či 1 Azs 465/2018). I proto není na místě, aby NSS stěžovatele obšírně přesvědčoval o vadnosti jeho argumentů.

[7] Navíc se NSS opakovaně zabýval skutkově a právně obdobnými případy; nejpodrobněji se vyjádřil v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS. Tehdy se detailně věnoval výkladu výjimky § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jíž se stěžovatel dovolává, v kontextu práva EU. Z tohoto rozsudku obsáhle citoval i krajský soud v nynější věci, avšak stěžovatel nepřinesl v kasační stížnosti žádné argumenty, jimiž by právní závěry vyslovené v cit. rozsudku jakkoliv zpochybnil. NSS se ztotožňuje s těmito závěry, které jsou navíc opřeny o ustálenou judikaturu. Proto pro stručnost stěžovatele odkazuje na plné odůvodnění napadeného rozsudku a rozsudku č. 3713/2018 Sb. NSS (dále viz též rozsudky ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 464/2018-24 a čj. 1 Azs 463/2018-19 a tam v bodě 10 cit. četnou judikaturu).

[8] Na tomto místě postačí shrnout, že výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu EU, na území ČR je možný pouze na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Výjimku z tohoto

pravidla představuje § 98 písm. k) téhož zákona, jehož smyslem je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě EU, aby mohly na území ČR naplňovat princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany států, které nejsou členy EU. V rámci citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je poté zákonodárcem učiněn výslovný odkaz na primární právo EU (nyní čl. 56 SFEU), které je založeno na respektování a ochraně čtyř základních svobod, mj. volného pohybu osob.

[9] V rozsudku č. 3713/2018 Sb. NSS vyslovil NSS, že „*výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly.* To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh“ (zvýraznění doplněno).

[10] V navazující judikatuře pak NSS potvrdil, že pod tuto výjimku nelze podřadit situaci, kdy účastník řízení pro zaměstnavatele usazeného v jiném členském státě nikdy nepracoval, ihned po podepsání pracovní smlouvy byl vyslán do České republiky, kde vykonával závislou práci pro českou společnost. Smluvní vztahy (pracovní smlouva, smlouva o poskytování služeb mezi zaměstnavatelem v jiném členském státě a českou společností) přitom pouze *zastírají* skutečnost, že cizozemský zaměstnavatel fakticky jedná jako agentura práce, která účastníku řízení pouze zprostředkovala zaměstnání na území ČR.

[11] Taková situace nastala i v nyní posuzované věci. Stěžovatel svou hlavní činnost nevykonával ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele a v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatele představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele. V kasační stížnosti k tomuto nepředkládá stěžovatel naprosto žádnou argumentaci, stejně tak neargumentuje ani tím, že by předtím pracoval na území Polska (naopak svou argumentaci vede tím směrem, že není nic špatného na tom, aby ho polský zaměstnavatel vyslal „v podstatě ihned“ k výkonu práce v jiném členském státě EU). Podle výpisu z polského rejstříku právnických osob je navíc hlavním předmětem podnikání společnosti PRACMAX činnost dočasné pracovní agentury. Podobná zjištění platí i pro společnost ROCHBUD (stejně shora cit. rozsudky čj. 1 Azs 463/2018-19 a čj. 1 Azs 464/2018-24).

[12] Vzhledem k uvedeným zjištěním NSS přisvědčil žalované i krajskému soudu, že síť smluvních vztahů představovala v posuzované věci jen *simulaci* právních skutečností, jejichž existence by umožnila přeshraniční pronájem pracovní síly ze států stojících mimo EU. Polští zaměstnavatelé, tj. společnosti PRACMAX a ROCHBUD, vyslali stěžovatele k výkonu práce k české společnosti, aniž by u těchto zahraničních společností stěžovatel vykonával svou hlavní činnost. Ke shodnému závěru NSS dospěl v rozsudcích ze dne 22. 1. 2019, čj. 4 Azs 377/2018-22, ze dne 7. 3. 2019, čj. 1 Azs 465/2018-21, a v již cit. rozsudcích 1 Azs 463/2018 a 1 Azs 464/2018 (týkající se stěžovatelů, kteří byli

kontrolováni společně se stěžovatelem u společnosti FILSON, a měli uzavřené typově shodné smlouvy se společností PRACMAX a ROCHBUD).

[13] NSS proto přisvědčil krajskému soudu a správním orgánům, že se stěžovatel nemohl dovolávat výjimky podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ale byl naopak povinen mít povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou nebo modrou kartu. Bez tohoto povolení, zaměstnanecké či modré karty vykonával práci v ČR nelegálně.

[14] Provedení dokazování svědeckými výpověďmi by bylo zcela nadbytečné, neboť od navržených svědků nebylo možné očekávat nic než potvrzení právních vztahů, které jsou však s ohledem na výše uvedené pouze simulované. Stěžovatelem (v rámci správního řízení) předložené vyjádření Evropské komise pak obsahuje pouze obecné závěry bez vazby na uvedené skutkové okolnosti případu, a pro jeho posouzení není relevantní (shodně viz již shora cit. rozsudky).

[15] S ohledem na vše výše uvedené proto NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu